

Acesta nu ne urmează

Marcu 9.38: *Și Ioan I-a răspuns zicând: „Învățătorule, noi am văzut pe cineva scoțând demoni în Numele Tău; și l-am oprit, pentru că nu ne urma.”*

Marcu 9.40: *Pentru că, cine nu este împotriva noastră, este pentru noi.*

Matei 12.30: *Cine nu este cu Mine este împotriva Mea; și cine nu adună cu Mine risipește.*

Acesta nu ne urmează

În evanghelia după Marcu capitolul 9 găsim o întâmplare specifică pentru Marcu. Domnul a muștrătat pe ucenici, prin aceea că a luat un copil pentru a-i învăța să fie smeriți. Ce muștrătare aspră pentru înălțarea lor de sine! Chiar și Ioan a dovedit cât de puțin a pătruns în inima lui până în momentul acela gloria lui Hristos, și acest fapt îl determină pe om să fie mulțumit cu nimicnicia lui. Trebuia să vină ziua în care aceste lucruri vor prinde rădăcini adânci în inimile lor. Atunci ei vor primi realmente un câștig veșnic din gloria Sa. Însă în momentul acesta au arătat în chip dureros, că pentru aceasta era necesar mai mult decât numai cuvinte, chiar dacă era vorba de cuvintele Domnului Isus. Astfel Ioan s-a adresat imediat după aceea Domnului nostru și s-a plâns de un om, care scotea demoni în Numele Său. Tocmai în privința aceasta ei au eșuat anterior. „Învățătorule, noi am văzut pe cineva scoțând demoni în Numele Tău; și l-am oprit” (versetul 38). Nu trebuiau ei să fie mulțumitori din inimă lui Dumnezeu pentru aceasta? Ei n-au fost câtuși de puțin. Orgoliul lui Ioan s-a aprins în el din cauza aceasta; și el a devenit purtătorul de cuvânt al simțămintelor vehemente care îi însuflețea pe toți. „Învățătorule, noi am văzut.” El nu spune: „Eu am văzut.” El a vorbit pentru toți: „Noi am văzut pe cineva scoțând demoni în Numele Tău; și l-am oprit, pentru că nu ne urma.” Prin urmare este evident că mai înainte nici o admonestare în vreo formă oarecare nu a alungat acest duh al înălțării de sine; căci îl găsim aici iarăși în toată puterea lui. Însă Isus le-a răspuns: „Nu-l opriți.”

Aceasta este o altă lecție importantă în slujba pentru Domnul. Aici nu este vorba de o dezonorare a lui Hristos. Nimeni nu intenționa în acest caz să facă ceva împotriva Numelui Său. Dimpotrivă, un slujitor al lui Hristos a fost împotriva dușmanului, prin aceea că el a crezut în eficacitatea Numelui Domnului. Când este vorba de vrăjmași sau prieteni falși ai lui Hristos, care răstoarnă sau subminează gloria Sa, atunci se spune: „Cine nu este cu Mine este împotriva Mea; și cine nu adună cu Mine risipește” (Matei 12.30). Când este vorba de întrebarea referitoare la un Hristos adevărat sau fals, atunci nu se poate face nici un compromis cu privire la gloria Sa, nici măcar o iota. Dar dacă, dimpotrivă, cineva, cu probabil mai puțină cunoaștere și pe de altă parte în împrejurările sale cu siguranță nu așa de favorizat ca ucenicii, nu cunoaște valoarea și eficacitatea Numelui Isus, atunci el este apărat cu blândețe de Isus. „Nu-l opriți; pentru că nu este nimeni care să facă o minune în Numele Meu și îndată să poată să Mă vorbească de rău. Pentru că, cine nu este împotriva noastră, este pentru noi” (Marcu 9.30-40). Foarte sigur omul credea în Numele Domnului. Și prin credința în acel Nume el era suficient de puternic să facă ceea ce ucenicii n-au putut face din cauza slăbiciunii

lor. După toate aparențele în ei era un duh de gelozie. Acea putere, care lucra evident într-un om, care niciodată în afară nu a fost privilegiat ca ei, nu i-a smerit, ca să se gândească la eșecul lor și la lipsa lor de credință. În loc de aceasta, chiar și Ioan a căutat greșeli, ca să aibă o scuză pentru a-l îngrădi pe acela care prin acțiunea lui L-a onorat pe Dumnezeu.

O aparentă contradicție

Drept urmare Domnul nostru prezintă aici o învățătură, care desigur nicidecum nu este în contradicție cu cea din Matei 12.30, ci spune cu totul altceva. Consider că nu este nicidecum absolut lipsit de importanță că aceste afirmații sunt folosite de fiecare dată diferit la timpul potrivit și în situații corespunzătoare. Evanghelia după Marcu este, așa cum ne amintim, Evanghelia slujirii. Și aici este vorba de slujire. Și în slujire, puterea lui Dumnezeu nu este dependentă de poziția slujitorului. Nu contează cât de corectă este poziția conform cu voia lui Dumnezeu. Nu acela primește putere de slujire, care se află în poziția corectă. Desigur ucenicii erau într-un loc indiscutabil mai bun, prin aceea că Îl urmau pe Hristos. Nici un alt loc nu putea fi mai corect decât al lor. Căci Isus i-a chemat, ca să-i aibă la El și i-a trimis, în timp ce într-o anumită măsură El i-a echipat cu o parte din puterea și autoritatea Sa. Și cu toate acestea vedem la ei slăbiciune în exercitarea practică. Vedem clar o lipsă de credință în a te folosi de sursele de ajutor ale lui Hristos împotriva lui satan. Ei s-au comportat deci corect, atunci când s-au alipit de Hristos și nu au mers după altcineva. Ei au acționat corect, atunci când l-au părăsit pe Ioan Botezătorul din pricina lui Isus. Dar ei nu au acționat corect, atunci când dintr-un motiv oarecare nu au recunoscut puterea lui Dumnezeu, care lucra într-unul care nu se afla într-o poziție așa de binecuvântată cum era privilegiul lor. Drept urmare Domnul a muștrat aspru acest duh îngust și a prezentat un principiu, care pare să contrazică un altul, însă se armonizează pe deplin cu el. Căci nici aici, și niciunde în altă parte nu este o contradicție în Cuvântul lui Dumnezeu. Credința se poate odihni liniștită în conștiința că versetele din Matei 12 nu se contrazică cu versetele din Marcu 9. Fără îndoială s-ar putea ca la prima vedere să pară o contradicție în aceste versete. Dar privește atent la ele și citește-le încă o dată! Și greutatea dispare.

În Matei 12.30 este vorba de o cu totul altă întrebare. „Cine nu este cu Mine este împotriva Mea; și cine nu adună cu Mine risipește.” Aici este vorba de Hristos – de gloria și puterea lui Dumnezeu în Isus pe pământ. De îndată ce Persoana lui Isus este pusă la îndoială, prin aceea că El este atacat de vrăjmași, atunci acela care nu este pentru Hristos este împotriva Lui. Este cineva pe punctul de a degrada Persoana lui Hristos? Atunci toate celelalte sunt de rangul doi față de El; și oricine reacționează cu indiferență la aceasta, ocupă conștient locul vrăjmașului lui Hristos. Cine aprobă dezonorarea lui Hristos, dovedește contrar tuturor afirmațiilor contrare, că el nu este un prieten al Domnului. Lucrarea lui de strângere poate fi numai împrăștiere.

Însă potrivit gândurilor Domnului, așa cum ele sunt prezentate în evanghelia după Marcu, înaintea lor era cu totul altceva. Aici este vorba de un om care glorifica pe Hristos în măsura credinței lui și cu o putere nu lipsită de importanță. De aceea ucenicii trebuiau în acest caz să recunoască mărturia pentru Numele lui Hristos și să se bucure de ea. Să recunoaștem că acest om nu era așa de privilegiat ca ei. Dar cu toată certitudinea el voia să înalțe Numele lui

Hristos – și el a avut succes în privința aceasta. Dacă ochii lor ar fi fost simpli, atunci ar fi recunoscut aceasta și ar fi mulțumit lui Dumnezeu pentru aceasta. Și de aceea Domnul le-a întipărit o lecție cu totul nouă: „Cine nu este împotriva noastră, este pentru noi.” Aceasta înseamnă, oriunde puterea Duhului Sfânt este la lucru în Numele lui Isus, atunci evident acela, care este folosit de Dumnezeu în felul acesta, nu poate fi împotriva lui Hristos. Și dacă Dumnezeu răspunde la acea putere și o folosește spre binecuvântarea omului și biruință asupra diavolului, atunci noi ar trebui să ne bucurăm.

Trebuie să mai spun, cât de folositoare sunt aceste două lecții pentru noi? Pe de o parte știm că Hristos este lepădat și disprețuit în lumea aceasta. Acesta este subiectul de bază al evangheliei după Matei. Drept urmare vedem pe Domnul în capitolul 12 ca subiect al antipatiei și, mult mai grav, ca subiect al antipatiei acelor care în timpul acela posedau mărturia exterioară a lui Dumnezeu. Prestigiul, venerația tradițională și respectul de oameni nu mai joacă atunci nici un rol pentru credincios. Dacă Hristos este dezonorat, atunci aceia care Îl preamăresc și Îl iubesc nu mai pot avea părtășie nici o clipă cu oamenii aceia, care se comportă astfel. Pe de altă parte vedem lucrarea de slujire a lui Hristos. În mijlocul tuturor acelor care poartă Numele lui Hristos sunt din aceia, pe care Dumnezeu îi folosește pentru o lucrare sau alta. Am eu voie să tăgăduiesc, că Dumnezeu îi folosește în slujba Sa? Nici măcar o clipă! Eu recunosc puterea lui Dumnezeu în ei și Îi mulțumesc pentru aceasta. Însă aceasta nu este nici un motiv pentru a renunța la locul binecuvântat în a-L urma pe Hristos. Eu nu spun: „El nu ne urmează”, ci: „El nu-L urmează pe El.” Evident ucenicii erau preocupați cu ei înșiși și au uitat pe Domnul. Ei își doreau, ca slujba să fie un monopol al lor, decât să fie o mărturie pentru Numele lui Hristos. Dar Domnul a așezat toate la locul lor. Și același Domn, care în evanghelia după Matei 12, unde vrăjmașii Săi au arătat ura și disprețul lor față de gloria Sa, ținea cu tărie la o hotărâre clară pentru Persoana Sa, a arătat imediat în evanghelia după Marcu puterea care a lucrat în slujba slujitorului Său fără nume. „Nu-l opriți”, a spus El, „pentru că, cine nu este împotriva noastră, este pentru noi.” Era el împotriva lui Hristos, dacă el, așa cum Ioan însuși a recunoscut, a folosit Numele lui Isus împotriva diavolului? Domnul a onorat orice formă și orice măsură de credință care știa cum poate avea foloase din Numele Său și prin El putea obține biruințe asupra lui satan.

Din aceasta rezultă: dacă Dumnezeu folosește vreun om, fie pentru a câștiga păcătoși pentru Hristos, fie pentru a elibera pe sfinți din cătușele învățăturilor false sau a altor curse, atunci Hristos îl recunoaște; și noi ar trebui să facem la fel. Este o lucrare a lui Dumnezeu și o omagiere a Numelui lui Hristos. Dar, repet: acesta nu este nici un motiv pentru a trata ușuratic poziția de urmare a Lui Hristos, dacă în harul Său ne-a oferit acest privilegiu. Fără îndoială este un motiv justificat, ca noi să ne smerim, dacă ne gândim cât de puțin facem aceasta, căci noi am fost totuși echipați cu puterea lui Dumnezeu. Pe de o parte trebuie să păstrăm gloria personală a lui Hristos, prin aceea că totdeauna ținem cu tărie la ea, pe de altă parte să recunoaștem puterea în slujire, pe care Dumnezeu în nemărginirea Sa o pune la dispoziție, și anume fără să aibă în vedere prestigiul persoanei. Un adevăr nu deranjează câtuși de puțin pe celălalt.

În afară de aceasta doresc să îndrept atenția spre ce locuri adecvate stau aceste întâmplări în fiecare evanghelie. Acest pasaj din evanghelia după Marcu nu poate fi schimbat cu celelalte

cuvinte din evanghelia după Matei. Aceasta ar întuneca total adevărul din ambele locuri. Pe de o parte ziua disprețuirii și lepădării lui Hristos este ziua pentru credință, ca să apere gloria Sa. Pe de altă parte eu trebuie să onorez puterea lui Dumnezeu, acolo unde ea se arată. Chiar dacă eu tocmai am fost muștrat din cauza sărăciei mele în credință, totuși ar trebui să recunosc cel puțin mâna lui Dumnezeu, acolo unde ea se arată.

Domnul nostru continuă aceste gânduri într-o învățătură remarcabilă serioasă. În vorbirea Lui se arată, că nu este vorba simplu de a ne urma pe „noi” un timp, sau ceva asemănător. Fără îndoială ucenicul Îl urmează acum pe Domnul printr-o lume în care sunt din belșug prilejuri de poticnire (curse) și din toate părțile pândesc pericole. Însă în afară de aceasta este o lume în ale cărei curse și gropi de cădere Dumnezeu în bunăvoința Lui lasă să cadă lumina veșniciei. De aceea nu era vorba numai de o problemă de moment. Era fără îndoială o luptă de partidă. De aceea Domnul nostru a mers la rădăcina celor care lucrau în ucenicii rătăciți. El a explicat, că fiecare, care va da un pahar cu apă – cu adevărat slujba cea mai mică pentru satisfacerea unei nevoi -, în Numele Său, „pentru că sunteți ai lui Hristos, ... nu își va pierde plata”. Dar în afară de aceasta nu era vorba numai de problema răsplătirii, ci și de pierzarea veșnică. Ei ar fi trebuit să renunțe la ei înșiși, atâta timp cât mai puteau s-o facă. Carnea este rea și se strică. Oricine sau orice ar fi un om – el nu este în sine însuși protejat de pericole, în mod deosebit, așa cum doresc să adaug, atunci când stă în slujba lui Hristos. Pe nici un alt drum omul nu merge așa de ușor în rătăcire. Aici nu este vorba de răul moral. Sunt oameni care ne întrec și, ca să zicem așa, trec nevătămați prin furcile caudine al acestor ispite. Dar este cu totul altceva și mult mai periculos, atunci când dedicat în slujba Domnului dezmițezi ceea ce Îl supără pe Hristos și întristează pe Duhul Sfânt. Această învățătură este nu numai pentru cei sfinți, ci și pentru aceia care se mai află încă în păcat. „Dacă mâna ta te face să te poticnești, taie-o; ... Dacă ochiul tău te face să te poticnești, scoate-l” (Marcu 9.43,47). Tratează fără cruțare orice obstacol, și anume din simplul motiv moral: amenință un mare pericol personal. Aceste lucruri testează un om și verifică dacă în el este ceva, care caută pe Dumnezeu.